

„Dacă florile și-ar dăruia oameni la fel cum oamenii își oferă flori, de unde ar fi tăiați oamenii?”

- Nichita Stănescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul I
Numărul 39 (610/1084)
28 martie - 3 aprilie
2012

Punctul de segregare

Cezar
A. Mihalache

Ar fi vrut ca „linia” educațională de la universitate de medicină și farmacie din Târgu-Mureș să fie exclusiv maghiară... Că așa le-au promis partenerilor de guvernare. Dar nu le-a ieșit, că se aprindea butoiul cu pulbere. Așa că au venit cu o altă soluție. Multiculturalitatea.

O trăznaie prin intermediul căreia să se poată ține de cuvânt în fața maghiarimii politice.

Adică, să asigure educația universitară în oricare alte limbi, dar cât mai puțin, prin soluție, în română. Că tot ne-a avertizat Marko Bela că acolo e „orașul lor, țara lor” de „co-proprietari”. Să asigure linii educaționale în maghiară, engleză și germană... Și, pe undeva pe la coadă, și în română. Ce-i drept, în graba de a furniza o soluție au uitat de linia educațională în țigănește... Păi, se poate?!

Să fie dară cât mai multe „linii”, să nu se bage de seamă segregarea, ci să fim orbiți de pseudo europenismul „multiculturalității”. Să se creze cât mai multe secții, pentru a putea fi umflată cea maghiarofobă. Că oricum, după aceea, restul se elimină „de la sine”. Va dispărea și linia germană, cu prea puțin studenți la o asemenea secție în Târgu Mureș (dar prin care se poate crea precedentul pentru o „linie” nemțească la Sibiu, de exemplu), va dispărea poate și cea în engleză, că doar nu vrem să pregătim medicii așa, fățiș, pentru emigrare...

Vor mai rămâne cele în română și... maghiară. Adică, printr-un mic ocol, ca de la 15 martie 2012 la 15 martie 2013, maghiarimea politică să ajungă tot unde voiește ea. Și asta se va întâmpla dacă nu deschidem ochii nici măcar în acest ultim ceas în care clopotul anti-românismului bate atât de tare de se sfărâmă și bronzul de durere.

Apoi, finanțările prioritare se vor duce spre secțiile maghiare (după modelul deja consacrat la nivelul culturii), totul ca prim pas pentru strivirea învățământului universitar românesc din Ardeal sub cel maghiaro-secuiesc.

După care vom fi izgoniți și din universitățile noastre transilvănene, proba-

bil tot după modelul retrocedărilor către „bisericele istorice”...

În acest fel, ne vom trezi cu o facultate maghiară de stat în România. Pentru că o etapă importantă după înfestarea învățământului ardelesc cu ideea „liniilor”, va fi aceea a „corectării” unei noțiuni ce nu are legătură cu învățământul (poate cu transportul public) cu un echivalent firesc. Iar în loc de „linie” vom avea (și e firesc, pentru că nu poți înființa o „linie” educațională când noțiunea nu se regăsește în legea educației), facultăți... Se va da astfel drumul la robinetul segregării... Facultăți, universități, probabil și Academia se va frânge în două...

Și ar fi interesat de aflat cine a scornit această soluție... Căci, după cum au evoluat lucrurile, chiar dacă el a fost cel ce a trâmbitat-o mândru în ședința de guvern cu public la microfonul (ne)ascuns, în mod cert nu a fost meritul premierului Ungureanu. Nu a fost el, pentru că, altminteri, nu ar fi vorbit de dorința lui personală de a vedea „linii” în germană, ci în ... ebraică. Și nu a fost nici Bela, nici Hunor, aceștia

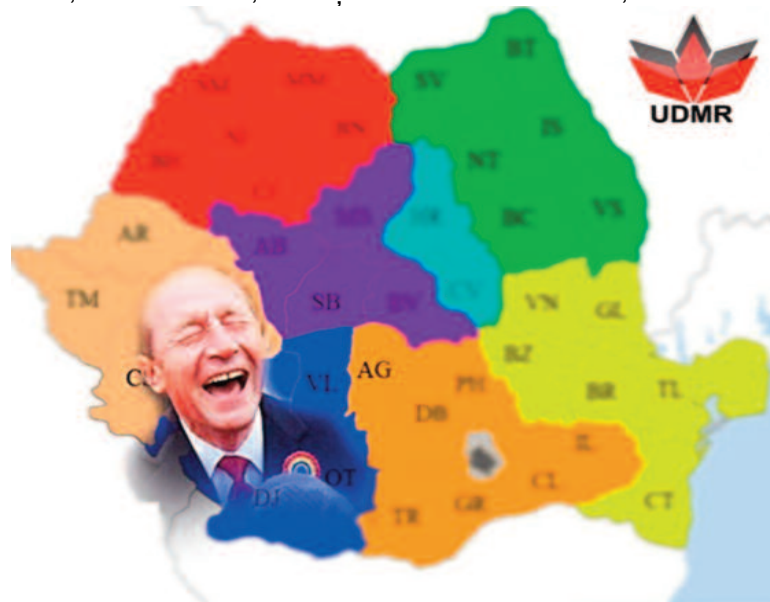
ieșind mult prea nervoși din plenul parlamentului pentru a crede că au făcut doar un joc de scenă (fiind, de altfel, pentru întâia oară în atâția ani în care se scapă pe ei în public, și în direct, de nervii șantajului politic pe care simțeau că îl scapă din mâini, dar în toate e un început, poate învață că locul lor e lângă tufele de lângă parlament, nu în parlament!).

Cel mai probabil, Boc să fi adus soluția care i-a băgat pe maghiari înapoi în plen. Că doar nu degeaba a fost scos fostul premier de la naftalina insectarului politic portocaliu și plimbat ca moaștele de seară de acasă

la mall și viceversa. Nu degeaba l-au arătat televiziunile cu doar câteva zile înainte că mai există. Că e viu și, culmea, viețuiește chiar în Bucureștiul de unde a făcut atâta rău țării. Iar când mai toți îl credeau „refugiat” la Cluj, el a apărut vesel pe linia de promenadă cetățenească.

Dovadă că a învățat ceva de la Băsescu: să meargă la hipermarket când are cuțitul politic la os, iar printre plase să dea declarații ziarștilor care, întâmplător evident!, au dat peste el. Iar dacă Emil Boc a învățat ceva, poporul pe care l-a umilit și nenorocit pe multe generații de acum înainte, nu... Cel puțin nu după felul în care s-a înghesuit în jurul lui să facă poze. Să facă poze de parcă numai lapte și miere a strâns după el. (E drept, poporul are nevoie de un alt personaj lângă care să se gudure la fotografiile, iar dacă Traian Băsescu tot s-a dat la fund în relația sa cu mulțimile, poate că îi este de iertat prostirea la care s-a dat o parte a prostimii din „prostime”).

Asistăm așadar la un conflict de interese maghiaro-portocalii care va mai continua. Căci, UMF

Târgu-Mureș este prea importantă, electoral, și pentru unii și pentru alții. Iar dacă ar fi doar un conflict politic, chiar că nu ne-ar păsa.

Tragedia vine din faptul că înființarea unei „linii” educaționale în maghiară, urmată în mod cert de transformarea în facultate, va fi practic actul de abdicare a Statului Român în fața pretențiilor maghiarimii politice de a-și instaura propria limbă nu doar în UMF, în instituțiile publice din Târgu-Mureș și din Ardeal, ci în toată țara.

Al treilea cardinal...

Viorel
Roman

Preafericitul Lucian Muresan este al treilea cardinal al Bisericii din România, în înaltul Senat de la Roma, prezidat de papa Benedict XVI, reprezentându-i pe greco-catolici, pe milioanele de români fugiți în occident dar și întreaga națiune. Cum România este în UE, dar ortodocșii nu

sunt încă familiarizați cu normele și valorile din vest.

De aceea, rolul noului cardinal este de a-i sprijini pe președintele și patriarhul de la București în continuarea dialogului cu Roma, dialog început de Fericitul Papa Ioan Paul II.

Este adevărat, acum este greu de spus ce linie va urma Preafericitul Lucian. Cea a primei uniri, a episcopului românilor Inocențiu Micu Klein, a Școlii Ardelene, sau a celei două uniri, a episcopilor Ioan Bob și Ioan Lemeni, mai cooperanți cu administrația maghiară. Președintele, Patriarhul dar și Cardinalul pot elibera neamul românesc de lanțurile grele ale duhovniciei și soborniciei moscovite și constantinopolitane, cum se exprimau cei care au eșuat în perioada interbelică. Mai ales că ideea contemplativă de atunci, aceea că trebuie așteptat până când moldo-valahii ortodocși se „coc”, s-a dovedit la fel de greșită. Condițiile de emancipare a tuturor românilor sunt azi, în cadrul UE, incomparabil mai favorabile decât cele din trecutul Bisericii unite cu Roma, dar asta nu înseamnă că afirmarea națională, socială va veni singură, va cadea ca o pară malăeață.

Evident, astăzi, nu se mai pune problema uniri cu Roma, ca pe vremea Imperiilor, ci a unei cooperări și coordonări a eforturilor

occidentalo-românești în Europa unită grație Romei. Asta presupune și dialog și intransigență în apărarea intereselor neamului, cum au făcut episcopul și protopopii ardeleni la prima unire și, mai apoi, Școala Ardeleană.

Împotriviri față de efortul de emancipare vor mai fi. Pe toate fronturile. Și asta pentru că occidentalii n-au încredere în greco-ortodocșii moldo-valahi, greco-pravoslavnicii n-au încredere în ortodocșii de origine latină. Și tot așa... Moscova, Belgradul, Sofia nu văd cu ochi buni emanciparea României pentru că le stă în calea unității lumii lor slave. Greco-fanarioții sunt nostalgici, iar Budapesta îi vrea pe români de subordonați ori maghiarizați.

Pe de altă parte, dacă ne reamintim de generozitatea Fericitului papă Ioan Paul al II lea față de moldo-valahi, puteam avea nădejdea că președintele, patriarhul și al treilea cardinal vor schimba cumva destinul neamului românesc în UE și vor crea un model pentru restul țărilor ortodoxe, cum a fost și prima vizită a unui papă în lumea ortodoxă, la București, în mai 1999.

Și mai este o problemă. Ideea Statului fără Biserică s-a dovedit contraproductivă, pentru că are la bază o falsă conștiință, generată de escamontarea valorilor și a judecăților religioase.

P.S.

La încrucisarea intereselor a trei culturi, religii, imperii, greco-catolicii din Transilvania s-au unit cu Roma în 1697 fără o supraveghere austro-ungară. În 1701, a doua unire s-a realizat în condiții de subordonare cu urmări până astăzi (vezi rolul UDMR-ului).

Mulțumim de sfaturi, nu servim!

George
Apostoiu

S-a spus că a fost eronat punctul de vedere al Bucureștiului în problema drepturilor minorității românești din Serbia. Și ni s-au dat și sfaturi. Mulțumim, nu mai servim. Vom vedea imediat că, de data asta oficialii noștri – care nu sunt răsfățați în paginile revistei Națiunea – s-au orientat mai bine.

O spunem cu oarecare întârziere pentru că, iată înțelepciunea de atunci s-a dus deja pe apa Sâmbetei în cazul pretențiilor UDMR de a avea o facultate de medicină numai pentru maghiari.

Revenim asupra problemei românilor din Serbia pentru că ea a fost corect tratată oficial, și greșit de oportuniști. Unii, mai concilianți, au dat sfaturi, cu jumătate de gură (știau că fac un joc) să ne vedem de alte treburi. Un fel de da, dar ...

De ce este atât de reprobabil ca Bucureștiul să-și apere – cât mai poate – interesele îndreptățite istoric? Vrem o Românie supusă, fără șira spinării? Este simplu să o avem. Am mai dispărut, cum spunea filozoful, din când în când din istorie. Le reamintesc celor care doresc o Românie ortodoxă politic, un fel de politically correct, că ar mai fi câte ceva de ne-acceptat. De exemplu pierderea onoarei de a fi noi înșine. Când am aderat la Uniunea Europeană nu ni s-a pus condiția să nu mai fim români. Sau poate nu știm noi.

Pornind de la premisa că nu am pierdut acest drept, cred că Bucureștiul a fost îndreptățit să aibă o poziție proprie, așa cum s-a întâmplat la Bruxelles, în problema apărării drepturilor românilor din Serbia. Și tot îndreptățit – deși prea târziu – a fost să spună public Belgradului că este nevoie să-și corecteze la timp politica față de minoritatea românească.

România nu a contestat demersul Serbiei de a deveni candidată la aderarea la Uniunea Europeană. Nici nu a condiționat acceptarea demersului. Din contră. A folosit practica comunitară pentru a fi observate la timp eventualele neregularități în respectarea normelor general admise membrilor și candidaților. Una dintre norme este asigurarea drepturilor minorităților. Și noi am fost confrunțați cu această exigență în perioada candidaturii. Bucureștiul a atras la timp atenția că Belgradul ignoră (trebuie adăugat: de mult și deliberat) condiția minorității române din Voivodina și Valea Timocului. De ce s-ar face o excepție? Cui i-ar folosi? Acel da, dar.... după care urmează tot felul de sfaturi este neavenit. Cineva, expert în politici europene, a spus că, deși avem dreptate,

nu suntem oportuni pentru că, ridicând obstacole în calea aderării Serbiei am putea face astfel jocul Moscovei. Adică: tactica presiunii asupra Serbiei a fost bună, zice dumnealui, dar să nu facem din asta o obsesie politică pentru ca să nu facem jocul Moscovei de a întreține „o gaură neagră” în Europa prin obstrucționarea primirii Serbiei în Uniunea Europeană.

Înțelept ar fi să ne pliem, înțelegem din declarațiile expertului în politici europene. Adică să fim cuminți și să renunțăm la încă un drept. Specialistul venea din Kosovo și ne da și alte sfaturi peste care trec. Din păcate nu este singurul care confundă planurile: dreptul României să folosească reglementările comunitare pentru a cere normalizarea condiției românilor din Serbia și, respectiv, interesul Moscovei pentru a menține o „gaură neagră” în Europa (acceptând că lucrurile stau așa). Argezi ar fi spus: una zicem și alta fumăm. Ciudată abordare! Speriați de un joc politic (care ar putea fi adevărat), mă refer la cel al Moscovei, ni se cere încă un sacrificiu. Să-l facem, suntem sfătuiți, pentru ca să nu tulburăm liniștea Uniunii Europene. Sfatul este, de fapt, un reproș. Încă un reproș nedrept. Primo: nu cerem pentru prima dată Belgradului respectarea românilor în țara vecină. Am făcut-o cu delicatețe, pe căi diplomatice, de mult. Belgradul nu a reacționat niciodată corect la această solicitare, nici măcar în timpul mării încuscării care făcea pe unii să creadă că singurul prieten dintre vecini ar fi Iugoslavia de ieri. Nu este locul să intrăm în dosarele istoriei pentru a demonstra că lucrurile nu stau chiar așa. Când Iugoslavia era copilul răsfățat al Occidentului ne privea de sus.

În schimb, după dezmembrarea Iugoslaviei, în plin război pentru Kosovo, Bucureștiul a avut grijă să nu se alăture celor care au încercat să folosească dificultățile Belgradului pentru a reclama autonomia unei provincii pe motive etnice. Știu ce spun. Secundo: nu am cerut și nu cerem Belgradului nimic în afara normelor europene.

Din contră, față de aceste norme și reglementări, cerințele Bucureștiului sunt minimale: recunoașterea dreptului românilor din Voivodina și Valea Timocului de a fi ceea ce sunt și de a avea școli și biserici. A cerut Bucureștiul autonomia regiunilor cu populație compactă românească?

Nu. Revendicăm teritoriile locuite de acești români? Nu. Pretindem imperativ universități separate în limba română? Nu. Ne batem ca în ținuturile locuite de comunitățile românești limba

română să fie declarată limbă oficială? Nu. Solicităm dreptul românilor de a avea un parlament local? Nu. Urmărim ca acele ținuturile cu comunități de români să se regionalizeze? Nu. Atunci ce ni se reproșează? Ce rost au sfaturile să nu facem jocul Moscovei, mări-doamne, în acest context. Noi am cerut respectarea drepturilor minorității românești de a învăța în limba pe care o vorbesc acasă sau de a asculta slujba religioasă în graiul pe care îl înțeleg mai bine?

În toată această teatură unii au găsit prilej bun să hulească încă odată diplomația românească. Nu este performantă! N-o fi, dar să ni se demonstreze acest lucru. Să nu ne facem – mai ales dacă suntem de la un centru de politici europene – că nu știm că politica noastră externă nu se mai tocmește numai la București de când România este membră a NATO și a Uniunii Europene. Bucureștiul și diplomația atât de huliță a României au cerut autoritățile sârbești să nu-i mai boteze pe români vlahi fără măcar să-i întrebe dacă le place asta. Nu i-a îndemnat pe românii din Serbia să revendice biserici sârbești, ci ar vrea să i se permită să-i ajute să-și ridice biserici în satele lor. Nu pretinde ca în școlile lor, dacă vor fi acceptate, copiii românilor să nu se amestece cu copiii sârbilor. Nu este aici nimic deosebit, nu este ceva care iese din reglementările internaționale sau din înțelegerile cu alți vecini ai noștri. Juridic și nu numai, aceste solicitări nu au nici un raport cu jocul Moscovei de a menține „o gaură neagră” în Europa prin împiedicarea aderării Serbiei la Uniunea Europeană. Politic? Să asigure logistica anihilării acestui joc cei care pot. Logica ar cere mai multe explicații sau mai multă rigoare. Să presupunem că ar exista o legătură între cerința Bucureștiului și jocul Moscovei. Își imaginează cineva că sacrificând încă o dată drepturile românilor din Serbia vom reuși să împiedicăm strategia Moscovei?

Când România și-a depus candidatura de integrare în NATO și de aderare la Uniunea Europeană ni s-a spus, iar noi am înțeles că trebuie, să reglementăm problemele cu vecinii. Era nu o recomandare ci o condiție: nu veniți în NATO și în Uniunea Europeană cu diferendele voastre. Iar noi am înțeles că așa trebuie. În Tratatul încheiat de România cu Ungaria în 1996 și în cel încheiat cu Ucraina un an mai târziu am acceptat reglementări generoase. În cazul celui cu Ucraina chiar sacrificii istorice, cum a recunoscut președintele de atunci al

României. Să nu intrăm în dosarul politic al acestui episod – istoricii au îndreptățirea să-l examineze și să-i dea interpretarea cuvenită – și să rămânem numai la problemele religioase (biserica) și de educație (școli) pentru românii din Valea Timocului și din Voivodina. Nu a fost nici un moment în care un politician român să spună altceva decât că sprijină demersurile de aderare ale Serbiei la Uniunea Europeană. Serbiei îi cerem cu mult mai puțin decât ni s-a pretins nouă la prezentarea candidaturii la NATO și la Uniunea Europeană. Să luăm tratatele bilaterale încheiate cu vecinii noștri și să vedem ce am acceptat. Tratatul cu Ungaria și cu Ucraina prevăd ca părțile contractante să ia măsuri pentru ca persoanele care fac parte din minorități, română, ungară, ucraineană, să poată studia în limba lor maternă și să aibă acces, la toate nivelurile și în toate formele, conform nevoilor lor; să aibă dreptul la lăcașuri de cult. Atunci, cu Ucraina și cu Ucraina, Bucureștiul a reacționat oportun. Acum, cerând cu mult mai puțin, de ce am irita lumea!

Reglementarea drepturilor minorităților are paradigme diferite? Pentru drepturile minorităților pot fi aplicate două măsuri? România nu a reglementat problemele drepturilor minorităților numai cu vecinii ei. În 1993 a semnat un tratat cu Polonia iar un an mai înainte, la 21 aprilie 1992, semnase cu Republica Federală Germană un „Tratat de cooperare prietenească și parteneriat în Europa”. Din acesta să reținem numai aspectele apropiate subiectului românilor din Serbia. Iată ce prevede, între altele, tratatul româno-german: „persoanele aparținând minorității germane în România au îndeosebi dreptul, individual sau împreună cu alți membri ai grupului lor, la liberă exprimare, la menținerea și dezvoltarea în continuare a identității lor de limbă. România s-a angajat să protejeze identitatea acestor persoane și să sprijine promovarea ei prin măsuri concrete, în special prin crearea condițiilor favorabile pentru funcționarea școlilor și instituțiilor culturale de limbă germană din zone în care trăiesc membri ai acestui grup”. Tratatul privind înțelegerea, cooperarea și buna vecinătate între România și Republica Ungară, semnat la Timișoara, la 16 septembrie 1996, prevede că, „pentru a proteja și promova identitatea lingvistică (și etnică, culturală, religioasă) a minorității române în Ungaria și ungară în România, cele două părți vor pune în aplicare, cu angajamente juridice, prevederile documentelor ONU, OSCE și Consiliului Eu-

ropei (numite în anexă) care definesc drepturile acestor persoane, exercitate individual sau în comun cu alți membri ai grupului lor, de a exprima liber, păstra și dezvolta identitatea lor lingvistică și, în consecință, dreptul lor de a crea și menține propriile lor instituții, organizații și asociații educaționale, culturale și religioase” (Dr. Ion Diaconu „Minoritățile în mileniul al treilea – între globalism și spirit național – București 1999, pag. 159).

Aceleași norme sunt reținute și în Tratatul privind relațiile de bună vecinătate și cooperare între România și Ucraina, semnat la 3 mai 1997, la Constanța. Din motive de spațiu, evident, am dat în extenso numai prevederile privind drepturile la identitate lingvistică și religioasă, nu și pe cele politice. După semnarea documentelor unele prevederi au fost extrapolate până la ridicol. Voi lua un exemplu mai îndepărtat de acele care ne sunt familiare. Iată-l: s-a ajuns ca o comunitate de câteva sute de italieni veniți în România cu un veac în urmă să aibă reprezentant în parlament iar parlamentul respectiv nici nu știe limba italiană! Ca să nu rămânem doar la situația reglementărilor noastre cu vecinii, voi reaminti că tratate similare au încheiat Polonia cu Ucraina și Federația Rusă în 1992, Republica Slovacă cu Republica Ungară, în 1995. Ceea ce ceream Serbiei nu numai că nu era o noutate pentru Belgrad (discuțiile sunt de pe vremea lui Nicolae Iorga, soluțiile nu au venit niciodată), dar nu era cu nimic nou, după cum se vede, în raport cu reglementările internaționale și europene. Și nici cu cele pe care le avem noi cu vecinii sau alte state din preajma noastră care au minorități pe teritoriul lor. Bucureștiului i se reproșează că nu este activ în politica externă. I se întâmplă rar să vrea să fie normal, nu neapărat activ, și atunci este suspectat de interese meschine sau de năduf inutil.

România nu s-a opus și nu se va opune aderării Serbiei la Uniunea Europeană ci vrea să reamintească țării vecine – și altora – că o normă odată convenită trebuie să fie respectată de toată lumea. Sfatul care i se dă, anume să închidă ochii la soarta românilor din țara vecină este neavenit. Și este inadecvată întemeierea acestui sfat pe scenarii simulate în laboratoare politice în care nu se ține cont și de interesele României. Cât despre toate acele reproșuri aduse Bucureștiului, acestea țin de ceea ce francezii numesc „le mauvais esprit”. Judecată cu țâfnă premeditată, am spune noi.

Acarienii politici

Aurel
Brumă

Traseismul politic nu este o „cutumă” modernă a jocului politic, segment așezat între ziceri și deziceri, ci acțiunea profund imorală a nedeslipirii de sinecurile asigurate prin tot mai discutatele buzunare ale acestei umilite și neimportante majorității a populației. În clar este moștenirea grimată a activiștilor avortați de revoluție și auto-procesați sub pălăria generoasă a integrării euro-atlantice, a comunitarismului cu efect teaurizator pentru echipele băieților bine nutriți în fostele poligoane utece, așecere, etc, etc. Îi regăsim cu surplus de ani și osânză la primele nivele de partid/partide, în serviciile publice deconcentrate, mereu agățată unii de gâtlejul celorlalți pentru pozele electorale, interșanjabili, pregătind schimbul de ștafetă după perdeaua otrăvită de ei înșiși a unei presupuse iubiri de nație. Și se vede clar unde a ajuns nația.

Citeam mai deunăzi pe site-ul unei importante

instituții publice, CV-ul managerului pe funcție, încă. La loc de cinste, de făloșenie sfruntată era așezată învestirea sa ca activist utece, plătit ca atare, în nu contează care comitet județean de profil. Funcția și perioada „exercitate” erau asimilate de ipochimen unei oficializări a IQ-ului său supra-dotat, personalității sale gonflabile, rostogolite

de altfel prin vagoane de masterate, proiecte care de care mai cu scârț. În relație evolutivă se ecrana „voluntaritatea” sa revoluționară, saltul spre un comitet provizoriu fesene, abdicarea – în sine părăsirea spațiului cu prea mulți mărturisitori ai infestei sale prezențe în zonă. Nu știu exact dacă și-a tras

și un carnet de revoluționar, mai ales că, așa cum încearcă să schimbe el metrajul stambei, coordonarea „gărzilor patriotice” la revoluție (!) ar trebui să se confunde cu o coordonare a „gărzilor revoluționare”!

Haida-de! Ca și alți „păturici” cu fason și ifose, bine sustentat de rețeaua apartenență, aflu, mai nou, că individul cavalește (vb)

prin nu știu ce lojă masonică, un club de spovadă al elitiștilor, de apartenență declarată la fanariotismul autohton. După focul de artificii guvernamentale, insul ar fi autorizat să-și atârne carnetul de activist utece deasupra biroului, cum premierul actual visează același parcurs,

dar mai de perete al Cotrocenilor, spre stupoarea declarată a puținilor foști activiști, oameni cu glagorie și bun simț, care și-au refuzat orice revenire în politicianism și care, acolo unde se află, se bucură de respectul cuvenit staturii lor morale, profesionale.

Scria Sf. Apostol Pavel în Epistola întâi către Corinteni: ”Și dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună; și dacă un mădular este cinstit, toate mădularele se bucură împreună”. Mădulare ale fostului trup bolșevic, necum rupte sau transformate în altceva, mădularele uteciste sunt reconstituite printr-o silnică “lege a nelustrației” ca mădulare ale altui trup, iluzoriu capitalist. Deasupra acestei decizii absurde șerpuieste semnătura corăbierului care anunță că scufundata corabie a revenit la chei. Nu contează că însuși portul este în curs de scufundare.

Fără nici o excepție, toate guvernările post-revoluționare și-au asigurat penalitatea înaintea completului de judecată al istoriei actuale. Lipsa de voință, de știință, de vocație

administrativă, concomitent cu lăcomia fără frâu a păturicilor de tot soiul a condus la o enormă îndatorare financiară externă, la externalizarea unui sfert din populația activă, la o tot mai precară situație între limitele supraviețuirii a mării majorității a părților trupului real al țării. Or, dimensiunea acestui genocid, realitatea sa palpabilă, nu mai scuză lipsa de atitudine față de paraziții umani care, ca și similarii din lumea animală, își asigură confortul evolutiv ucigând “gazda” care îi nutrește. Ursul carpatin trebuie să-și scuture blana.

Câți nevrednici or să cadă? La întrebarea aceasta, în noi înșine se află răspunsul. După 22de ani “stupid people” își refuză vasalitatea păguboasă impusă de ciocoi politici, de acarienii care, cât de curând, se vor auto-exila lângă bancomatele din străinătate, singurul cordon ombilical care le va mai aminti de patria, pe care au vândut-o.

Mentalitatea de slugă a liberalului hungarist

Dan Tănasă

Președintele PNL Sfântu Gheorghe s-a lăudat pe pagina de Facebook a TNL Covasna („Tnl Covasna-Fiatal Nemzeti Liberalisok”, după cum apare pe Facebook!) cu faptul că de Ziua maghiarilor de pretutindeni, a depus și el o coroană de flori cu drapelul Ungariei. În fotografia postată, Guruianu apare alături de alți doi indivizi care, ca de altfel în mai toate pozele lui Guruianu în care nu apare singur, îl flanchează pe șeful PNL Sfântu Gheorghe.

Evident, o serie întreagă de etnici maghiari au sărit să-l laude pe Guruianu. Până și celebra talibană a iredentismului maghiar Samaranda Enache a salutat pe Facebook gestul lui Guruianu. Deloc surprinzător pentru mine, au sărit să-l laude și câțiva români pe marele promotor al multiculturalismului, șef la PNL Sfântu Gheorghe.

Se ridică întrebarea dacă gestul lui Guruianu este unul normal sau nu? Consider că gestul lui Guruianu este cam tot atât de normal pe cât este de normal ceea ce se întâmplă acum în cele două județe din mijlocul României, Covasna și Harghita. Adică absolut deloc!

În timp ce în primăria Sfântu Gheorghe, ca de altfel în multe alte zeci de instituții publice din Covasna, nu este

niciun angajat român, Guruianu se afișează cu drapelul Ungariei. În timp ce drapelul Ungariei este arborat permanent pe clădiri ale statului român de către liderii politici și civici ai maghiarilor, Guruianu se afișează cu drapelul Ungariei. În timp ce primarul Antal Arpad refuză ostentativ și în

mod repetat să poarte eșarfa tricoloră și are o atitudine disprețuitoare la adresa românilor și a României, Guruianu se afișează cu drapelul Ungariei. Aș putea să mai adaug multe astfel de comparații, asta ca să nu mai vorbesc de adevărata însemnătate pentru românii din Transilvania a evenimentelor de la 1848 pe care Guruianu e limpede că nu le cunoaște.

Dacă compar acest gest al șefului PNL Sfântu Gheorghe cu cel al fostului șef al PNL Covasna, Ioan Bălan, care a arborat drapelul PNL în bernă pe sediul PNL după care și-a dat demisia după ce Guvernul Tăriceanu a numit un prefect UDMR în Covasna, gestul lui Guruianu trădează în opinia mea o mentalitate de

slugă (ca de altfel multe din gesturile sale!). Să pretinzi că faci un gest normal într-o mare de anormalitate evidențiază incapacitatea lui Guruianu de a percepe realitatea în care trăiește și pe care pretinde că o influențează cu gestul său. Să fii scuipat în față și umilit de ani de zile ca și comunitate iar tu să pretinzi că faci un gest normal, de prietenie, este în opinia mea cel puțin greșos. Ca să nu mai zic că dacă vroiai să nu fii fățarnic nu postai nici o poză pe internet ci te mulțumeai cu gestul în sine.

Mă veți întreba probabil dacă eu aș face un astfel de gest? Răspunsul este da, cu siguranța l-aș face. Însă doar în momentul în care atmosfera din Covasna și Harghita ar fi normală iar comunitatea maghiară din cele două județe ar respecta țara care le emite buletinele.

PS:

Faptul că Guruianu a făcut singur acest gest (înțeleg că cei doi sunt doar aghiotanți care îi țin lui coroanele în timp ce el se trage în poză) este o dovadă în plus a anormalității gestului său!

Din nou despre sindicatele... preoțești

Al. Stănculescu-Bârda

Cu mai mult timp în urmă, mai mulți preoți români au încercat să înființeze un sindicat al preoților din Patriarhia Română. Organele superioare ale Bisericii nu au permis aceasta. S-a ajuns în instanță. Preoții au câștigat în unele instanțe, au pierdut la altele. Până la urmă, au făcut recurs la CEDO, adică la Curtea Internațională a Drepturilor Omului de la Strasbourg. Zilele trecute a venit sentința de acolo: s-a admis recursul, preoții au dreptul să se întrunească în sindicate. Din câte am înțeles din presă, Patriarhia Română este nemulțumită și vrea să facă recurs.

Am văzut platforma cu revendicări a preoților. Nu am observat acolo nici erezii, nici schisme, adică nici abateri de la credință, nici de la disciplina bisericească. Poate câteva revendicări ar fi trebuit reformulate, pentru a nu lăsa loc interpretărilor eronate.

În rest, sunt lucruri care privesc bunul mers al Bisericii. Nu judec pe nimeni. Nu știu cine va reuși până la urmă să aibă câștig de cauză. Indiferent de rezultat, acțiunea în sine este o palmă dură pe obrazul Bisericii. Nu este nici o bucurie ca preoții să se judece cu ierarhii lor în instanțe interne și internaționale. Toate revendicările din platforma preoților sindicaliști puteau fi rezolvate la nivel de eparhie, cu mult înainte de a se ajunge în instanță. Socotesc însă că această stare conflictuală este efectul. Cauzele sunt altele. Dintre acestea aș menționa: ambiția omenească, aroganța, lipsa de comunicare și, nu în ultimul rând, lipsa de smerenie.

Istoria este mama vieții, zicea părintele istoriei, Herodot. Am învățat ceva din această afirmație? Mi-e teamă că nu! Cu câteva sute de ani în urmă, împăratul Germaniei ședea trei zile și trei nopți, desculț, în zăpadă, la poarta palatului papal de la Canossa, ca să-i ceară iertare papei și să-i recunoască dreptul de a fi împărat. Cei care au studiat istoria, știu ce cutremur reformativ a venit în Biserica Romano-Catolică după acest gest nechibzuit al papei. Mai bine de jumătate din europeni au devenit protestanți și anglicani! Cine a pierdut și cine a câștigat?! Am dat un exemplu din vechime și de departe, dar sunt alte multe mai de aproape de noi!

Chiriașii indiferenței

Cezar
A. Mihalache

Comportamentul lor a rămas aidoma unor șarlatani. Nimic nu le poate schimba imaginea. Nici măcar faptul că peste eticheta de găinari de kurtos kalacs cu mucegai verde și-au pus fracul politic al puterii. Au rămas ceea ce au fost din prima zi: speculanți și șantajști ordinari. Ani la rândul ne-au stat la masă, pândind clipa în care să ne înfaște de mână. Să sfărtece din trupul țării brațul care le stătea potrivit.

E drept, nu ne-a trebuit mult pentru a le înțelege gândurile necurate. Pentru că, deși au stat la masa noastră, zâmbetele fățarnice nu le-au putut masca rictusurile schimonosite de ură. Au mârâit la noi când au prins a roade la oasele puterii, dar cel mai agresiv când au simțit că pot înhăța și mai mult. Au mârâit apoi tot mai agresiv și provocator până ne-au sărit de-a dreptul la beregheată.

Prieteni cu stăpânii politici, apoi stăpânii peste aceștia, nu s-au mai mulțumit doar cu firimiturile, ciosvârtele apoi de-a dreptul fleicile trocurilor politice. Au început să-și ia tot ce le poftea inima. Acea inimă rece și antiromânească. Acum, din străfundurile minților înfierbântate de „visul milenar”, le-a

poftit și gândul de a se numi în fața celor ce i-au primit și omenit în casele lor drept „coproprietari”. „Coproprietari ai Târgu-Mureșului, ai Ardealului”. Iar clica noastră politică a tăcut supusă, lăsându-i să huzurească la felul în care ne vor face de petrecanie. Nouă, țării, hotarelor țării, istoriei...

Pentru că, dacă acum s-au autointitulat coproprietari, punându-se la nivel de egalitate cu majoritatea, mâine își vor spune direct proprietari. Ai Târgu-Mureșului, ai Ardealului, ai țării întregi. Căci, în vreme ce noi vorbim de toleranță și conciliere, ei își transforme arvuna obținută în deceniile de șantaj politic într-o moștenire cu apostilă iredentistă.

Ne scot din case și din școli, ne alungă istoria din biblioteci, muzee și arhive, ne transformă încet dar sigur în chiriași pe propriile noastre pământuri și în propriile noastre case. Chiriași nu ai indulgenței sau naivității, ci ai lașității...

Ai lașității unor compatrioți care, bravând a românism și „multiculturalitate” pe ecrane, îngroapă cu vorbele lor, și nu doar din ignoranță, românismul sub stratul de nisip al falsului multiculturalism. Ai „indulgenței” acelora care, afirmând că la acest 15 martie maghiarofobii au fost mult mai toleranți, ba, de-a dreptul cumsecade când s-au numit, de la egal la egal cu noi, „coproprietari”, nu fac decât să ajute

rădăcinile iredentismului să intre și mai adânc în carnea ființei noastre.

Pe acest fond și-a putut permite Marko Bela să-și declare etnia ca fiind coproprietară a Ardealului. Etnia pe care o identifică de-a acum cu „NOI”, subliniind sarcastic: „Noi suntem coproprietari în orașul nostru,

Târgu-Mureș, în țara noastră, Ardeal”. Acest „noi” care definea majoritatea, dar pe care l-am abandonat la libera discreție a agresivității iredentiste. Marko Bela uită însă un lucru. Ei nu sunt „coproprietari” nici măcar pe morminte. Și acelea sunt ale noastre, săpate în îmbrățișarea pământului strămoșesc.

Din păcate, trebuie să o recunoaștem: și din cauza

noastră, iredentismul își permite să mârâie și să bălească tot mai agresiv în casa noastră, pe pământurile noastre. Să fie tot mai vehement în cererile devenite pretenții și pretențiile devenite revendicări. Să-și fluture cărpa maghiaro-secuiască în locuri în care nu a ajuns neam de secui ori maghiar de când și-au întins corturile pe

tâmplare.

În fapt, iredentismul a împins agresiunea teritorial-administrativă într-o metastază ce cuprinde întreg trupul țării, sărbătorind „15 martie” nu în urbe îndesate în zonele lor de manifestare de până mai ieri, unde oricum stăpânesc lucrurile în desfășurarea lor antiromânească, ci în localități tot mai răsfrate pe harta unei Români nepăsătoare. Pentru că nu-i mai interesează „densitatea”, obținând din aceasta toate foloasele dorite (plăcuțe etc), ci expansiunea. Felul de a a-și dovedi „prezența” nu doar între liniile imaginariului „ținut secuiesc”, ale regiunii autonome maghiare, ci peste tot în arealul Ardealului și chiar al țării.

Iar în vreme ce românii le sunt tăiate fondurile culturale, cărpele secuiești și maghiare apar, sub pretextul dreptului de a sărbători, în tot mai multe orașe. Unde chiar au ce să sărbătorească, fie și doar pentru felul în care decurg lucrurile sub amprenta refuzului nostru de a conștientiza pericolul ce se naste când îți lasi istoria să fie ștearsă.

În acest fel, când va mai merge în Ardeal, maghiarimea iredentistă nu-i va mai cere lui Traian Băsescu doar pașaportul, ci și viza de flotant în propria-î țară.

meleagurile noastre.

Pentru că, dacă am trasa o hartă a expansiunii iredentiste, fie și doar din felul în care aleg să aniverseze an de an 15 martie, vom remarca felul în care obrăznicia și tupeul ne-au împresurat fizic, ajungând cu acțiunile și manifestările „secuiești” în urbe în care e dificil să numeri, istoricește, chiar și maghiari care au trecut pe acolo din în-

Apar școlile de tip holding...

Iulian Chivu

Ceea ce se întâmplă acum în școlile noastre cu înscrierea în clasa I și în grupa pregătitoare nu este o condamnabilă reacție reticentă a românului la înnoire, ci multă disimulare, dar și mai multă speculație și demagogie în numele a ceea ce se vrea o restructurare a sistemului. Orice analiză globală a situației riscă eșecul dacă nu sunt numiți actanții cu interesele lor: părinții pe de o parte (fiindcă pe copii nu-i mai întreabă nimeni ce vor), școala pe de alta și nevoia de înnoire cu determinările ei socio-culturale deasupra tuturor, în loc să se găsească pe poziții de egalitate cu beneficiarul și furnizorul de educație.

Lucrurile au o derulare doar aparent diferită în provincie față de capitală și față de alte mari aglomerări demografice. Criteriul unei încadrări cu personal didactic de excelență e doar un scop, dar lucrurile merg progresiv spre prejudecată dacă se fac raportări la tradiția școlii fără a lua în calcul că educația este un sistem complex și dinamic de relații profesor (și mai puțin școală) – elev – familie – societate – scopuri educative – nevoi culturale – mediu

instituțional, cu determinările lor obiective și subiective (mai mult sau mai puțin prioritare) tot mai greu de cuantificat. Abandonul de sine al sistemului în favoarea școlii a produs în rândul unităților o concurență neloyală după modelul holdingurilor; școlile în care s-a investit mai mult au făcut de mult un pas în față și au furat startul competiției.

Oferta școlii, mai ales în condițiile demografice actuale, oricât de atractivă s-ar arăta, e zădărnicită nu atât de prestigiul altora cât de firma acelora. În plus, distribuția bugetară după numărul de elevi vine să închidă ușa după ultimul plecat din micile școli, așa-zise „de cartier”.

Desigur, în aceste condiții a invoca competiția de expertize e o demagogie, fiindcă deja perdantii sunt cunoscuți. Prevederea MECTS de la art. 9 pct. 2 din Metodologia aprobată cu Ordinul 3064/2012 este tot o demagogie care detaliază criteriile fără să controleze cât de serioase sunt motivele unui părinte să opteze pentru o unitate din altă circumscripție. Cum poate să determine ISJ sau ISMB un părinte din circumscripția Școlii X să revină de la Școala Y, la care și-a înscris în virtutea unei libertăți de decizie copilul, atât timp cât însuși ISJ sau ISMB aprobă, după transmiterea ma-

chetelor de încadrare, înființarea de noi clase la Școala Y în detrimentul Școlii X? În mod normal criteriile menționate la literale a), b), c), d) și e) de la pct. 2 al art. 9 din Metodologie ar trebui să prevaleze în fața criteriilor proprii ale școlii, aprobate în prealabil și ele de ISJ sau ISMB, și care atrag interesul părinților și îl protejează prin scopuri proprii ascunse sub formulări de genul: 1. Parinții să fi fost elevi ai școlii; 2. Bunicii copiilor să fi fost cadre didactice ale școlii; 3. Locul de muncă al parinților să se afle în apropierea școlii – ceea ce, în cazul Școlii Y, aduce ceva în plus decât Metodologia i-a dat inițial.

Cu alte cuvinte Școala Y devine un holding educativ, iar școala X nu mai are decât speranța etapei a IV-a (2-9 mai), când ar trebui să se înscrie copiii care nu au participat la etapele anterioare sau nu au fost înmatriculați din diferite motive, or aceștia, se știe, se vor prezenta la școala „de cartier” la 15 septembrie, când nu li se poate refuza dreptul constituțional la învățătură. Cine sunt acești elevi? Cei cu care Școala X va trebui să facă față inspecțiilor RODIS sau evaluărilor ARACIP după exigențe invariabile.

Chișinăul sub semnul propagandei comuniste

Mihai Vintilă

Întâmplarea a făcut să fiu chiar în Chișinău în data de 16 martie, când s-a ales noul președinte al Republicii Moldova. Pe lângă politicianismul tipic moldovenesc, am remarcat ura și propaganda comunistă demna de cele mai negre momente ale istoriei.

Astfel, înainte de alegerea conducătorului Moldovei, televiziunea prorusă NIT a prezentat un reportaj prin care „informa” cetățenii republicii că jandarmeria română este gata să intervină în Moldova pentru a „înăbuși” mitingul anunțat al comunistilor.

Mai mult, România ar fi trimis un avion să îi „recupereze” pe liderii moldoveni din conducerea țării în frunte cu primul ministru, dar și candidatul desemnat al Alianței de Integrare în Europa, împreună cu alte persoane cu funcții în stat.

Personal chiar, Vladimir Voronin a trimis un fluturaș angajaților din serviciile secrete moldovenești, scris în rusă, în care îi rugă să nu fie de partea românii și să nu țină cu „trădătorii”. Voronin invocă așa-zisa „statalitate” a Moldovei.

O propagandă de joasă speță, demna de filmele

cu proști. Ce m-a impresionat cu adevărat este că moldovenii de prin satele prin care am trecut în acea zi, și cu care am discutat, toți, credeau tâmpeniile lui Voronin dar sperau la o înțelegere în mod pașnic între combatanți.

Pe de altă parte, mitingul comunistilor a avut un contra-miting. Mass-media rusă a prezentat doar o singură manifestare, ați ghicit!, a comunistilor. Nici televiziunea de stat nu a reflectat mai bine ceea ce s-a întâmplat pe stradă.

Știu că mulți moldoveni doresc să se unească grabnic cu România, dar poate și mai mulți cred că acest lucru e prematur. Eu cred însă că trebuie să încercăm să informăm corect și nepărtanitor despre realitățile românești și europene pentru ca și ei să înțeleagă mecanismele democratice.

Mentalitatea pe care am întâlnit-o la țară, în marea ei majoritate brejnevistă, în cel mai bun caz, e la zeci de ani de ceea ce se întâmplă dincolo de Prut. Moldovenii ar trebui să mai umble prin lume pentru a înțelege în ce găură istorică se găsesc acum și să ia singuri măsurile de rigoare.